

Arrest

nr. 194 812 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Tunesische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 8 november 1979.

Op 18 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 november 2011 werd instructie gegeven om een A-kaart af te leveren voor één jaar, mits voorlegging van een geldige arbeidskaart.

Na het overmaken van deze arbeidskaart, werd het verblijf jaarlijks verlengd, en dit laatst tot 8 november 2014.

Op 14 september 2013 is verzoeker in Ben Arous (Tunesië) in het huwelijk getreden met verzoekster.

Op 14 november 2013 en 18 maart 2014 werd een visum type D geweigerd aan verzoekster. Op 28 augustus 2014 werd het visum type D wel toegekend.

Op 5 november 2014 werd een aanvraag tot verlenging van de A-kaart ingediend door verzoeker.

Op 22 december 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf.

Op 23 december 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 21 maart 2016 met nummer 164 476 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partij.

Op 24 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende.

Op 25 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}).

Op 1 december 2016 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 2 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 6 november 2017 met nummer 194 590 wordt het beroep tot nietigverklaring door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 2 mei 2017 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Dit is de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd.

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam, voornaam: A. (...), E. (...)

geboortedatum: 08.11.1979

geboorteplaats: Aouitha

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in eht bezit van een geldig visum.“

Op 2 mei 2017 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster. Dit is de tweede bestreden beslissing als volgt gemotiveerd.

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam: D. (...), EP A. S. (...)

geboortedatum: 25.04.1992

geboorteplaats: Mornag

nationaliteit: Tunesië

de kinderen Aymen Abiadh en Amine Abiadh, dienen betrokkene te vergezellen.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.“

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt in haar nota in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan de verzoekende partijen, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen hebben volgens de verwerende partij dan ook geen belang bij de vernietiging van een verwijderingsmaatregel.

2.1.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Met betrekking tot het standpunt van de verwerende partij dat na een eventuele vernietiging, in ieder geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, kan worden opgemerkt wat volgt.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake *“wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “*moet*” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “*moet*” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “*kan*” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Voorts wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032).

Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. Verzoekers lichten als volgt hun middel toe:

“5.1.

De bestreden bestuursbeslissing wordt louter gemotiveerd als volgt:

*“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

5.2.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

5.3.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)”
(eigen onderlijning)*

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene, zoals er zijn:

- De onterechte intrekking van het verblijfsrecht van verzoekers ;
- De kinderen van verzoekende partijen, die in België werden geboren ;
- De gezinscel van verzoekers die in België uitgebouwd werd.

De Dienst Vreemdelingen zaken had de individuele werksituatie van de verzoekende partij onder de loep moeten nemen, zodoende tot een juridisch en feitelijk correct besluit te komen in het dossier van de verzoekende partij.

Geen enkele verwijzing naar de individuele situatie van de verzoekende partij en haar medische achtergrond en familiale situatie wordt verricht, hoewel uit de ingediende verblijfsaanvraag overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de individuele situatie aan het bestuur bekend was.

5.4.

Bovendien moet de Dienst Vreemdelingen zaken bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven.

Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HVJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingewet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 EVRM en noodzaakt een individueel onderzoek, zodat wordt gewaarborgd dat DVZ, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, onder andere het gezins- en familieleven van de vreemdeling.

Het individueel onderzoek, in het kader van artikel 74/13 Vw kan enkel een nuttig effect kennen, indien betrokkene in staat werd gesteld om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

Echter zal uit verdere uiteenzetting blijken dat dit niet gebeurd is.

De bestreden beslissingen bevatten bovendien geen enkele motivering omtrent deze wettelijke bepaling vervat in het artikel 74/13 Vreemdelingenwet zodat het ook niet bewezen voorkomt dat hiermee terdege rekening gehouden werd door de Dienst Vreemdelingen zaken.

Uit onderstaande uiteenzetting zal bovendien blijken dat niet afdoende rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers.

In de verwijderingsbeslissing – bijlage 13 - is er zelfs geen verwijzing naar het artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Er is geen rekening gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden.

De motiveringsplicht is geschonden.

5.5.

In casu zijn de humanitaire omstandigheden zeker aanwezig.

- 5.5.1.

Vooreerst dient opgemerkt dat verzoekers in het verleden verblijfsgerechtigd waren en dat hun verblijfsrecht onterecht werd ingetrokken. Immers viel in hoofde van verzoekers niets te verwijten.

Hoewel verzoekers nu de nodige stappen ondernemen om hun verblijfsrecht te legaliseren, wordt hen toch een bevel tot verlaten grondgebied toegekend.

a)

De eerste verzoeker heeft destijds een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

Volgend op deze aanvraag werd aan de verzoekende partij een tijdelijk verblijf (A-kaart) afgeleverd.

Eerste verzoeker verbleef sinds 2011 legaal in België. Zijn A-kaart werd jaarlijks vernieuwd onder de voorwaarde van tewerkstelling.

Zonder enige probleem werd eerste verzoeker zijn verblijf verlengd tot 08/10/2014 + 30 dagen.

In het najaar van 2014, op het ogenblik dat de verblijfstitel van de verzoekende partij opnieuw diende verlengd te worden, heeft de verzoekende partij, buiten zijn schuld om, problemen ondervonden met zijn toenmalige werkgever.

Zijn voormalige werkgever handelde volledig onredelijk.

De arbeidsovereenkomst van de verzoekende partij werd opgezegd. De opzeggingstermijn van acht weken ging in op 10/11/2014.

Op datum van 10/11/2014 werd door het Departement Werk & Sociale Economie beslist de arbeidskaart B van de verzoekende partij niet te verlengen, ondanks het feit dat verzoeker wel nog zijn opzegperiode diende te voldoen.

Evident had gelet op de tewerkstelling, die nog doorging in de opzegperiode, verzoeker zijn arbeidskaart nog verlengd moeten worden.

Verzoeker bleef bovendien niet bij de pakken zitten en is hij onmiddellijk op zoek gegaan naar een nieuwe tewerkstelling.

Op datum van 14/12/2014, nog voor het verstrijken van de wettelijke opzeggingstermijn, werd de verzoekende partij aangeworven door de heer VERNAEVE, werkgever LED CAFE VOF. De verzoekende partij legt zijn eerste loonfiche voor.

Dit impliceert dat eerste verzoeker ononderbroken tewerkgesteld was en bijgevolg zijn arbeidskaart volledig onterecht niet langer werd toegekend.

Verzoeker was absoluut het slachtoffer van het onredelijk handelen van andere mensen, er is zelfs sprake van machtsmisbruik.

Het kan niet het opzet geweest zijn van de regularisatie dat verzoekers verblijfsrecht afhankelijk was van de willekeur van een werkgever.

De verzoeker is terecht de mening toegedaan dat de voorwaarde van de verlenging van het verblijfsrecht enkel in het nadeel van de vreemdeling kan toegepast indien het duidelijk is dat de vreemdeling vrijwillig aan de basis ligt van het niet-voldoen van de voorwaarde (bv. zelf gecreëerde werkloosheid).

De verzoeker kon op dat ogenblik niets verweten worden.

b)

Bovenstaande redenering werd bevestigd door de Arbeidsrechtbank.

In de rechtszaak tegen de voormalige werkgever oordeelde de Arbeidsrechtbank effectief dat de niet-verlenging van de arbeidskaart een fout uitmaakte in hoofde van de werkgever !

“Terecht stelt de eisende partij dat de (verlenging van de) arbeidskaart B door de werkgever dient aangevraagd te worden. De verwerende partij heeft zulks evenwel niet gedaan hoewel de eisende partij vanaf de vervaldatum van de vorige arbeidskaart B (de arbeidskaart VGB403617 geldig van 09/10/2013 tot 08/10/2014 + 30 dagen) nog prestaties leverde en er ook nog een opzegtermijn van 8 weken diende gepresteerd te worden.”

De arbeidskaart had nog moeten aangevraagd worden en nog moeten toegekend worden.

Het onterecht niet aanvragen of toekennen van een arbeidskaart B had heel verregaande gevolgen, want daardoor werd verzoeker zijn verblijfsrecht niet langer verlengd.

Op datum van 23/12/2014 werd door Dienst Lang Verblijf een einde gesteld aan het legaal verblijf van verzoeker

Evident viel dit enkel te wijten aan het schadelijk handelen van anderen.

In tegenstelling tot was DVZ meent, was verzoeker zelf niet verantwoordelijk voor het feit dat er een einde aan zijn legaal verblijf werd gesteld.

c)

Hoewel aan eerste verzoeker niet kan verweten worden dat er een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht, hebben verzoekers er zelf alles aan gedaan om zijn verblijf terug te legaliseren.

Echter worden verzoekers deze mogelijkheid mits huidige beslissing ontnomen.

- 5.5.2.

a)

Verder dient ook opgemerkt dat de beslissing geen afweging maakt omtrent het familieleven.

Het recht op een gezinsleven wordt geschonden.

Art. 74/13 Vw. stelt zeer duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht is om rekening te houden met het gezinsleven.

De bestreden beslissing is dus geenszins te verzoenen met de hogere rechtsnorm volgende uit het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), dat luidt als volgt:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het art. 8 EVRM beschermt het gezins- en familieleven, gezien de feitelijke omstandigheden kan in casu geenszins het familieleven worden betwist.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van het gezinsleven, werd dit niet gemotiveerd!

Het respect voor art. 8 EVRM in hoofde van de staat is niet enkel een negatieve verplichting, maar houdt ook een positieve verplichting in (Marckx et Johnston : EHRM, 13 juni 1979, Marckx/Belgique, serie A, nr. 31, p. 15; EHRM, 18 december 1986, Johnston/Ierland, serie A, nr. 112, p. 25.), (EHRM, 22 juni 1989, Eriksson /Zweden, serie A, nr. 156; EHRM 23 sept. 1994, Hokkanen/Finland, serie A, nr 299-A).

Inmengingen op het art. 8 EVRM kunnen enkel gebeuren wanneer deze voorzien zijn in de wet en noodzakelijk in een democratische samenleving.

Hieromtrent dient een belangenafweging te gebeuren (EHRM, 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83).

De bestreden beslissing motiveert geenszins welke belangenafweging werd gemaakt of waarom de bestreden beslissing art. 8 EVRM niet zou schenden.

Het is niet omdat alle gezinsleden zouden terugkeren naar Tunesië dat er automatisch geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

b)

Artikel 8 E.V.R.M. is reeds uitvoering het onderwerp geweest van Rechtspraak.

Verzoekers wensen expliciet te verwijzen naar het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

In casu zijn de gelijkenissen treffend met de omstandigheden welke beoordeeld werden in het arrest Jeunesse.

Een Surinaamse echtgenote van een Nederlandse man, met wie ze samen drie Nederlandse kinderen had, had talloze aanvragen ingediend bij de Nederlandse overheid voor een verblijf op basis van lange verblijfsprocedures en op basis van haar bijzondere en individuele omstandigheden. Haar aanvragen werden telkens afgewezen om procedurele redenen: ze moest haar aanvraag indienen bij het Nederlands consulaat in Suriname en niet in Nederland.

Het Hof herhaalde in het arrest zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

In casu dienen de positieve verplichtingen enerzijds beoordeeld te worden aan de bijzondere omstandigheden van de specifieke situatie, en anderzijds van het algemeen belang van de staat.

Het betreft een 'fair balance'-toets die moet gemaakt worden. Bij een dergelijke belangenafweging meent de Hof dat de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- *de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- *de omvang van de banden in de staat,*
- *de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- *de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- *Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. (zie ondernummer 4.8)*

In casu is er geen enkele fair balance toets gemaakt. Er is zelf geen enkele afweging gemaakt.

Het is niet omdat het voltallige gezin naar Tunesië zou moeten teruggaan, dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E.V.R.M.

Immers zijn er nog verschillende andere elementen die in casu hadden beoordeeld moeten worden.

Zo had onder meer moeten gekeken worden naar de banden die verzoekers hebben met Tunesië. Het volledig sociaal netwerk van verzoekers ligt in België. Zij hebben in Tunesië niemand meer, noch enig netwerk om op terug te vallen.

Meer nog in Tunesië hebben verzoekers geen enkele werkgelegenheid, woongelegenheid of enige ander manier om hun gezinsleven op een menswaardige manier uit te oefenen.

Evident zijn er grote hinderpalen die verhinderen dat verzoekers hun gezinsleven in Tunesië normaal en effectief kunnen uitoefenen of uitbouwen.

Verder dient opgemerkt dat verzoekers hun gezinsleven in legaal verblijf verder hebben uitgebouwd. Verzoekers verbleven geruime tijd legaal in België en zijn zwanger geworden gedurende hun legaal verblijf.

Zij wisten, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, niet dat het voortbestaan van dit gezinsleven onzeker zou kunnen zijn.

Gelet op het feit dat er minderjarige kinderen bij betrokken zijn, wegen de positieve verplichtingen harder door.

Bovendien dient benadrukt dat in casu het belang van de staat niet in gedrang wordt gebracht.

Verzoekers hebben nog nooit een strafbaar feit gepleegd en hebben zich steeds als goede huisvaders gedragen. Eerste verzoeker heeft steeds alles in het werk gesteld om te werken en zijn steentje bij te dragen aan de maatschappij.

Het loutere feit dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten, kan niet zonder meer aan verzoekers verweten worden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde immers reeds in het arrest van Jeunesse dat het aan de Staat was die betrokkene gedurende lange tijd gedoogde, terwijl het de mogelijkheid had om te repatriëren. Hierdoor kon betrokkene sterke familiale, sociale en culturele banden ontwikkelen in Nederland.

Hoewel er reeds uitgebreide Europese Rechtspraak is omtrent de toetsing van artikel 8 EVRM, heeft DVZ nagelaten een dergelijke aftoetsing te maken. De zeer beperkte motivering omtrent artikel 8 E.V.R.M. faalt

In het arrest van Jeunesse wam het Hof tot het besluit dat 'Hoewel er geen onoverkomelijke hinderpalen bestaan die verhinderen dat het gezinsleven in Suriname voortgezet wordt (gezien de gemeenschappelijke achtergrond van de ouders en de jonge leeftijd van hun kinderen), zou een gedwongen terugkeer zeer zwaar vallen voor de vrouw en haar gezin.' Bijgevolg was er een sprake van schending van artikel 8 EVRM.

In casu menen verzoekers wel dat er hinderpalen zijn en indien de Raad toch de mening toegedaan zou zijn dat er geen hinderpalen zijn, dient opgemerkt dat hun situatie volledig gelijklopend is als met die de vreemdelingen in het arrest van Jeunesse en een terugkeer naar Tunesië disproportioneel zwaar zo vallen voor het gezin.

Er is bijgevolg wel een schending van artikel 8 EVRM.

- 5.5.3.

Er dient opgemerkt dat huidige beslissing niet alleen betrekking heeft op eerste en tweede verzoeker, maar ook op hun kinderen.

a)

De verzoekers ziet niet in hoe de terugkeer van de verzoeker in het belang kan zijn van zijn kinderen.

De rechten van het kind werden niet eens gemotiveerd in de bestreden beslissing!

- Artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie stelt :

“Rechten van het kind

(...)

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Echter kan onmogelijk voorgehouden worden dat huidige beslissing genomen met het hoger belang van het kind in gedachte .

b)

Verder wordt het hoger belang van het kind impliciet ook gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Immers dient DVZ, in elke verblijfsbeslissing die mogelijks het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, ook het hoger belang van het kind in overweging nemen.

Dit volgt ook rechtstreeks uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM)

Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang.

Bij gezinsvorming of -hereniging en de beoordeling van artikel 8 EVRM moet er vooral rekening gehouden worden met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders.

In casu zijn het zeer jonge kinderen, die geen enkele band met Tunesië hebben. Zij hebben enkel sterke banden in België en geen enkele rechtstreekse band met Tunesië.

In casu kan onmogelijk voorgehouden worden dat de belangen van de minderjarige kinderen in overweging genomen.

5.6.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld."

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In de motieven van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt er uiteengezet dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van een geldig visum. Deze vaststellingen worden niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partijen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

De bevelen om het grondgebied te verlaten vinden hun juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."

De verzoekende partijen betwisten noch weerleggen de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris die aanleiding gaven tot de bevelen om het grondgebied te verlaten, maar ze zijn van mening dat onvoldoende rekening werd gehouden met hun individuele situatie, met name dat het vonnis van de arbeidsrechtbank, het hoger belang van de kinderen en hun gezinssituatie. Ook stellen ze dat de bestreden beslissingen niet gemotiveerd zijn op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen kritiek uiten op de inhoud van de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat enkel van toepassing is bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest en tevens in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven, waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden, op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

De Raad wijst erop dat in de bevelen om het grondgebied te verlaten zelf geen motieven worden opgenomen inzake het gezinsleven van de verzoekende partijen. Echter blijkt uit onderzoek van het administratief dossier dat op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van alle leden van het kerngezin de beslissing genomen werd tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op dezelfde dag genomen door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris.

Gelet op het voorgaande, blijkt dat de verzoekende partijen geenszins van mekaar gescheiden worden. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris nog verder rekening had moeten houden met de individuele gezinssituatie van de verzoekende partijen.

In zoverre rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 24 van het Handvest. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het hoger belang van het kind, waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden, op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

(cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...).”

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door verzoekers eveneens aangevoerd. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Gelet op bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag zowel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen als op maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden.

De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers met betrekking tot het belang van het kind een theoretische uiteenzetting houden, wijzen op de jonge leeftijd van hun twee kinderen en geven aan dat de kinderen geboren op 7 december 2015 geen enkele band hebben met Tunesië. In dit verband wijst de Raad erop dat de ouders van de kinderen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. Bijgevolg worden de kinderen niet van hun ouders gescheiden. Beide ouders van de kinderen hebben ook de Tunesische nationaliteit. *In casu* blijkt niet dat verzoekers geen banden meer hebben met Tunesië. Verzoekster verkreeg pas op 28 augustus 2014 een visum type D voor België. Ook zijn de kinderen dermate jong dat zij zich makkelijk kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving en vooral de nabijheid van de zorgende ouders behoeven. Met hun algemeen en voornamelijk theoretisch betoog maken verzoekers geen schending van artikel 24 van het Handvest aannemelijk. Bijgevolg maken verzoekers evenmin aannemelijk dat de verwerende partij bij de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM de belangen van de kinderen miskend heeft.

Verzoekers lichten ook de omstandigheden toe waarom de arbeidskaart niet werd verlengd en citeren uit het vonnis van de arbeidsrechtbank. Ook geven verzoekers aan dat verzoeker steeds gewerkt heeft in België. Verzoekers citeren uit het vonnis van 14 november 2016 van de arbeidsrechtbank Gent *"Terecht stelt de eisende partij dat de (verlenging van de) arbeidskaart B door de werkgever dient aangevraagd te worden. De verwerende partij heeft zulks evenwel niet gedaan hoewel de eisende partij vanaf de vervaldatum van de vorige arbeidskaart B (de arbeidskaart VGB403617 geldig van 09/10/2013 tot 08/10/2014 + 30 dagen) nog prestaties leverde en er ook nog een opzegtermijn van 8 weken diende gepresteerd te worden."*

In dit verband wijst de Raad ervoor eerst op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient gehouden te worden met elementen uit het privéleven van verzoekers zoals hun tewerkstelling. Voormelde elementen maken echter deel uit van het privéleven van verzoekers in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekers in hun aanvraag van 1 december 2016 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inderdaad de problematiek omtrent de arbeidskaart en het vonnis van de arbeidsrechtbank hebben uiteengezet. Uit de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard blijkt dat de verwerende partij met voormelde beslissing rekening heeft gehouden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op dezelfde dag dezelfde gemachtigde zowel de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten genomen heeft. Niet alleen impliceert dit dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekers alvorens over te gaan tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, zoals artikel 8 EVRM dat voorschrijft, maar ook dat verzoekers op de hoogte zijn van de motieven die de gemachtigde ertoe hebben gebracht de aanvraag onontvankelijk te verklaren, derwijze dat zij in staat zijn gebleken er een beroep tegen in te dienen waarin zij zich hebben verzet tegen de juistheid ervan. In die zin tonen verzoekers op geen enkele wijze aan welk belang zij

erbij hebben dat in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten deze motieven zouden worden herhaald.

Voorts wijst de Raad erop dat hij de stelling van verzoekers volgt dat uit voormeld vonnis van 14 november 2016 blijkt dat de arbeidskaart had moeten worden aangevraagd door de werkgever. De Raad volgt verzoekers echter niet waar die stellen dat de arbeidskaart had moeten worden toegekend. Dit blijkt niet uit het vonnis en is hypothetisch. Daarenboven verhinderen de bestreden beslissingen niet dat voor verzoekers een nieuwe arbeidskaart aangevraagd wordt en een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend. Wat de tewerkstelling van verzoeker bij de heer V. betreft, wijst de Raad erop dat verzoekers niet aantonen dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing daar nog tewerkgesteld was en dat deze tewerkstelling bijgevolg aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM. Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat er *in casu* hinderpalen bestaan waardoor zij zich heden niet naar hun land van herkomst kunnen begeven om vandaaruit de nodige stappen te ondernemen om hun verblijf te regulariseren.

Gelet op hetgeen voorafgaat maken verzoekers geen schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM aannemelijk. Evenmin wordt een schending van artikel 24 van het Handvest aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

De middelen zijn in hun geheel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS